

propriationskommissionernes afgørelse ikke indbringes for domstolene, før de har været forelagt taksationskommissionen. På denne baggrund er det vel væsentligt, at taksationskommissionen får en sammensætning, der indebærer repræsentation af praktisk sagkundskab og erfaring med hensyn til ekspropriation og ejendomsvurdering. Dette sikres gennem udkastets regel om, at formanden udpeger 2 medlemmer inden for en af ministeren for offentlige arbejder valgt persongruppe. Det må imidlertid samtidig tages i betragtning, at taksationskommissionen i vidt omfang vil komme til at behandle sager, som ellers ville blive indbragt direkte for domstolene fra ekspropriationskommissionen. Der må således ved fastsættelsen af reglerne om taksationskommissionens sammensætning tages væsentligt hensyn til, at prøvelsen ved denne kommission til dels skal erstatte en judiciel prøvelse, og dermed lægges vægt på processuelle retssikkerhedssynspunkter.

Disse betragtninger er almindeligt anerkendt i lovgivning og praksis vedrørende sammensætningen af ankenævn, jfr. også Bent Christensen: „Nævn og Råd“ s. 148, og det må forekomme principielt betænkeligt at fravige den herved angivne linje.

Under henvisning hertil skal justitsministeriet henstille, at § 7, stk. 2, ændres, således at kun dommere kan beskikkes som formand for taksationskommissionen.“

Mindretallet kan ganske tiltræde denne udtalelse.

Til nr. 8 og 9.

Mindretallet er af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at beskikke landinspektører til bistand for taksationskommissionerne, jfr. herved professor Poul Andersen i Ugeskrift for Retsvæsen 1964 pag. 73-74. Såfremt en sådan bistand i det enkelte tilfælde måtte være nødvendig, kan landinspektører tilkaldes som særligt sagkyndige i henhold til § 9.

Betegnelsen „ledende landinspektører“ savner efter mindretallets opfattelse begrundelse og foreslås derfor slettet, jfr. professor Poul Andersen i Ugeskrift for Retsvæsen 1964 pag. 73 for neden.

For så vidt angår landinspektørers bistand ifølge § 8, bemærkes i øvrigt, at bestemmelsen må forstås således, at kommissionen

ikke kan lade være at tilkalde landinspektøren, der altså skal deltage i alle kommissionsmøder.

Til nr. 10.

Ændringen foreslås for at tydeliggøre, at såvel fysiske som juridiske personer omfattes af bestemmelsen.

Til nr. 11.

Det foreslås ved ændringsforslaget, at bekendtgørelsen skal ske efter samme regler i og uden for hovedstadsområdet, da der ikke synes at være tilstrækkelig grund til den foreslåede sondring mellem reglerne for disse to områder. Det forudsættes dog, at bekendtgørelse uden for hovedstadsområdet sker i alle de på egnen udkommende dagblade. Varslet på en uge er af praktiske grunde foreslået forlænget til 14 dage.

Til nr. 12.

Ændringen er en følge af ændringen under nr. 8.

Til nr. 13.

Ved ændringsforslaget følges en henstilling fra justitsministeriets lovkontor. Under hensyn til ekspropriationens indgribende betydning findes det rigtigst, at tilføjelse sker som foreslået, og at beviset for indvarslingen sikres ved, at denne sker pr. anbefalet brev. Vedrørende den foreslåede forlængelse af fristen henvises til bemærkningen til nr. 11.

Til nr. 14.

Den ændrede formulering indebærer den ændring i forhold til lovforslaget, at anlægsmyndigheden ikke i alle tilfælde, hvor den anførte betingelse („... åbenbart misforhold ...“) er opfyldt, får et retskrav på foretagelse af totalekspropriation; der gives ekspropriationskommissionen mulighed for i det enkelte tilfælde at skønne over, om sådan totalekspropriation (mod ekspropriatens protest) er rimelig.

Til nr. 15.

Under henvisning til, at lovforslaget tilsigter at nærme reglerne om fremgangsmåden ved de omhandlede ekspropriationer til retsplejens regler, finder mindretallet det rigtigst at foreslå lovforslagets tekst